

Arrest

nr. 106 760 van 16 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 november 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op het arrest nr. 105 683 van 24 juni 2013 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Ontvankelijkheid

1. Verzoekers maken aan de Raad een pleitnota en diverse stukken over.

De Raad werpt ter terechtzitting ambtshalve op dat enkel rekening wordt gehouden met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken. De verwerende partij stemt hiermee in. Noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) voorzien in de mogelijkheid tot het indienen van aanvullende stukken. Om deze reden worden de door verzoekers ingediende aanvullende stukken uit de debatten geweerd.

2. Los van de vraag of de pleitnota uit de debatten dient te worden geweerd wijst de Raad op de artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie van 31 december 2012 die opnieuw het begrip “synthesememorie” invoeren. Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

– 39/71;

– [...];

- 39/73 (§ 1);

– 39/73-1;

– 39/74;

– 39/75;

– 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;

– 39/77, § 1, derde lid.

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht “over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen syntheseseminarie “zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend”.

3. Uit de samenlezing van het vijfde en zesde lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet volgt derhalve dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld indien geen of geen wetsconforme syntheseseminarie werd neergelegd door de verzoekende partij die uitdrukkelijk kennis heeft gegeven van haar wens om een syntheseseminarie neer te leggen. De redenering van verzoekers dat de voormelde wettelijke bepaling geen sanctie voorziet, kan niet gevolgd worden. De verwijzing naar het ontbreken van enige uitleg in de voorbereidende werken is niet dienend.

4. De verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 12 juni 2012 is evenmin dienend nu op het ogenblik van deze uitspraak voornoemde wettelijke bepaling nog niet bestond. Het bij artikel 44, 3°, van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) ingevoegde en door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 88/2012 vernietigde - en dus thans niet meer in voege zijnde - artikel 39/81 van de vreemdelingenwet definieerde destijds de syntheseseminarie als “een memorie waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet”. De Raad van State stelde dienaangaande dat in deze versie van het artikel geen sanctie voor het ontbreken van een samenvatting van de middelen werd voorzien, laat staan dat het beroep om die reden niet-ontvankelijk zou kunnen worden verklaard (RvS 28 juni 2012, nr. 220.072). De thans van toepassing zijnde bepaling stelt evenwel uitdrukkelijk dat in de syntheseseminarie alle middelen moeten worden samengevat. Het betoog van de verzoekers gaat derhalve niet op.

Verzoekers hernemen in casu in de syntheseseminarie integraal het middel zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift. Zij reproduceren dus hun verzoekschrift, terwijl het genoemde artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet de syntheseseminarie uitdrukkelijk definieert als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

5. Waar verzoekers voorhouden dat de meerwaarde van een syntheseseminarie de mogelijkheid tot het repliceren op een nota bevat, dient er te worden vastgesteld dat de syntheseseminarie die verzoekers in casu overmaakten geen enkele meerwaarde heeft nu deze een loutere reproductie is van het verzoekschrift. Het overmaken van een syntheseseminarie die een letterlijke herneming van de middelen van het verzoekschrift inhoudt, naast de opmerking dat er niets nieuws is in de nota zonder in te gaan op de inhoud van het verweer, heeft enkel tot gevolg dat de procedure nutteloos wordt vertraagd. Er wordt op gewezen dat verzoekers de keuze hebben, maar geen plicht, een syntheseseminarie neer te leggen of niet. De voornoemde wetbepaling laat hen toe te repliceren op de nota, wat zij in casu niet hebben gedaan. Zo zij opteren om te repliceren onder de vorm van een syntheseseminarie dienen zij de wetsvoorschriften ter zake na te leven, wat in casu niet is gebeurd. Het toevoegen, onder de voorstelling van de feiten dan nog, dat verzoekers volharden in hun middelen en dat er niets nieuws wordt toegevoegd in de nota met opmerkingen om vervolgens de middelen van het verzoekschrift te kopiëren kan bezwaarlijk beschouwd worden als zijnde een samenvatting van de middelen.

6. Verzoekers houden voor dat de Raad niet vermag ambtshalve het niet naleven van een regel die volgens hun in casu niet van openbare orde is op te werpen.

De onderhavige kwestie heeft betrekking op de ontvankelijkheid van het beroep. Immers wordt in artikel 39/81 bepaald dat indien de verzoekende partij geen syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid van diezelfde bepaling, heeft ingediend, het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld. Aangezien de rechter te allen tijde en ambtshalve kan oordelen over de ontvankelijkheid van het beroep, kan de argumentatie van verzoekers geenszins worden bijgetreden. Daarbij komt nog dat de debatten in het bijzonder werden heropend om de partijen toe te laten een standpunt in te nemen over dit rechtspunt, en dus met het oog op het vrijwaren van de rechten van verdediging.

7. Waar verzoekers nog voorhouden dat er een schending wordt veroorzaakt van de hiërarchie der rechtsnormen en verwijzen naar de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wordt er opnieuw op gewezen dat verzoekers de keuze hebben al dan niet een syntheseseminarie in te dienen. Het louter indienen van een letterlijke herneming van de middelen met de opmerking dat een nota niets nieuws toevoegt kan bezwaarlijk worden beschouwd als zijnde een samenvatting van de middelen. Indien evenwel verzoekers opteren een syntheseseminarie over te maken komt het hen toe dit te doen op een wetsconforme wijze. Artikel 3 en artikel 13 EVRM strekken er niet toe nalatigheden van verzoekers recht te zetten en de wetgever te verbieden procedurevoorschriften op te leggen.

8. Waar verzoekers voorhouden dat het gelijkheidsbeginsel zou geschonden zijn omdat er in het voorbije jaar arresten zouden geweest zijn in andere zin, wordt erop gewezen dat een arrest geen precedentswaarde heeft, elk geval individueel dient beoordeeld te worden en dat een kentering in de rechtspraak niet kan worden uitgesloten.

9. Verzoekers geven een uitleg over het begrip “samenvatting” en houden voor dat dit een herhaling kan zijn. Anders oordelen is in strijd met de parlementaire werken en met het arrest van het Grondwettelijk Hof 88/2012 van 12 juli 2012.

Het weze herhaald dat de wetgever de synthesesmemorie omschrijft als een akte waarin de middelen worden samengevat. Zelfs indien dit moet begrepen worden als het samenspel van these en antithese, kan een loutere reproductie van het verzoekschrift niet als dusdanig worden beschouwd. Verder hangt een samenvatting van middelen niet af van de lengte van de synthesesmemorie maar wel van haar inhoud en dient verzoekende partij zorg te dragen voor een samenvatting die begrijpelijk is. De bewering dat een loutere herneming van de middelen kan worden beschouwd als zijnde een samenvatting, gaat niet op: luidens het Van Dale groot woordenboek der Nederlandse taal is de betekenis van het woord “*samenvatten*” de volgende : “1. (verouderd) als in één greep vatten, bij elkaar nemen, tot een geheel verenigen [...] 2. in het kort weergeven of herhalen [...]”. Onder het woord “samenvatting” wordt de volgende betekenis gegeven : “1. Het samenvatten, 2. Korte weergave van de inhoud. [...]”. Deze betekenissen wijzen er in hun hedendaagse betekenis op dat de middelen in het kort moeten worden weergegeven of in het kort moeten worden herhaald. Eén en ander kan overigens niet los worden gezien van de vaststelling dat de wetgever ervoor geopteerd heeft om middels de artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie van 31 december 2012, een andere definiëring van de synthesesmemorie in de vreemdelingenwet in te voegen dan deze die in een eerdere versie reeds had bestaan - met name in het door het Grondwettelijk Hof vernietigde artikel 44, 3°, van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) - in die zin dat waar in de eerdere versie een memorie vereist werd waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet, thans uitdrukkelijk wordt gesteld dat in dit stuk de middelen moeten worden samengevat. Een herneming van de middelen kan, gelet op het voorgaande, en in weerwil van wat verzoekers stellen dan ook niet volstaan.

10. Verzoekers verwijzen naar het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof waarin wordt gesteld dat aan de verzoekende partij de effectieve mogelijkheid moet worden gegeven om te repliceren op de argumenten van de verwerende partij en dat wanneer in de synthesesmemorie een antwoord wordt gegeven op de exceptie in de nota en de verzoekende partij verder overgaat tot een herneming van de middelen, dit stuk in aanmerking moet worden genomen, omdat daar anders over oordelen zou leiden tot de volledige uitholling van het begrip van de synthesesmemorie en de doelstelling ervan. Het louter hernemen van de middelen is ook een vorm van repliek, zo voegen verzoekers nog toe.

Zoals reeds gesteld vernietigde het Grondwettelijk Hof op 29 december 2010 artikel 44, 3°, van de wet houdende diverse bepalingen (II) van 29 december 2010, dat de verplichting om een repliekmemorandum in te dienen in de annulatieprocedure afschaft en waarbij het begrip synthesesmemorie werd ingevoerd als zijnde een procedurestuk waarvan enkel de kamervoorzitter of de aangewezen rechter de neerlegging kan bevelen wanneer zij van oordeel zijn dat de juridische complexiteit van de zaak dit vereist. Het Hof stelt dat voormelde wettelijke bepaling afbreuk doet aan de rechten van verdediging van de verzoekende partij doordat de mogelijkheid van de verzoekende partij om haar argumenten ter repliek op de nota met opmerkingen te doen gelden in een synthesesmemorie enkel afhangt van de beoordeling van het dossier door de magistraat, die uitsluitend op het verzoekschrift en op de nota met opmerkingen is gebaseerd (Grondwettelijk Hof nr. 88/2012, 12 juli 2012, B.34.2, BS 10 september 2012).

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de wettekst enkel spreekt over een samenvatting van alle aangevoerde middelen en dat de bekommernis van het Grondwettelijk Hof dat dergelijk procedurestuk de verzoekende partij moet toelaten om te repliceren op de nota met opmerkingen van de verwerende partij, nergens expliciet terug te vinden is in deze duidelijke wetsbepaling. Het komt de Raad niet toe om de wet aan te vullen. Te dezen kan dus enkel worden herhaald dat de synthesesmemorie geen samenvatting van de middelen bevat terwijl dat een vereiste is die voortvloeit uit de wettelijke bepaling.

11. Tot slot weze opgemerkt dat de vraagstelling van de griffie van de Raad aan een verzoekende partij om al dan niet een synthesesmemorie over te maken steeds gepaard gaat met de vermelding van de toepasselijke wettelijke bepaling en in beide vraagstellingen waarnaar verzoekers verwijzen uitdrukkelijk

werd vermeld dat het indienen van een synthesememorie een keuze is en geen verplichting. Het komt ook verzoekers en hun raadsman toe aandachtig kennis te nemen van de in deze brieven vermelde wettelijke bepaling te meer op de sanctie van het ontbreken van het belang gewezen wordt.

12. Overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet wordt het ontbreken van het vereiste belang vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN